

316. XI. 83.

H. Hartmanin kirj.

Wähänen

Norjalainen Poika.

20

Zurussa,
Frenckellin Kirjapainossa, 1861.

**Painolupa annettu Turun Konsistoriumissa tam-
miukuun 9:nä päivänä 1861.**

Käsketty:

L. G. Rindell.

Makkaat lapset, minä tahdon jutella teille asian, jota olen usein suuresti ihmetellyt. Minä olen nimittäin usein sitä ihmeellä katsellut, kuinka yhteisesti lapset, että myös vanhempi väki, jolla jo kuitenki pitäisi joku parempi ymmärrys oleman, ovat wallan wäärässä ajatuksessa siitä, mikä on rehellistä ja mikä taas petollista. Moni lapsi niinkuin moni palkollinenkin, joka ei millään muotoa ottaisi rahoja, eipä ainoakaan kopeekkaa toisen omasta, josta sitte myös pitääkin itsensä aiman rehellisenä — ei kuitenkään pidä tunnon asiana, jos yhtä taikka toista ilman luvata ottaa. Esimerkiksi, jos sattuu tule-

maan saapuilla olevan ruuan pariin, niin hän on kohta valmis sitä pitelemään; taikka jos on hänen haltuunsa annettu ruuan taikka jotakin muuta ainetta, niin hän ei pidä sitä vääränä, jos luvata lahjottaa siitä jotakin hyvälle ystävänsä, taikka jollenkulle köyhälle. Hän ei muista, että se, joka antaa taikka ottaa toisen omasta, on ainakin varas. Sillä eipä Jumala ole sanonut: "Ei sinun pidä paljon varastaman"; eikä: "Ei sinun pidä rahoja varastaman"; vaan Jumala on sanonut: "Ei sinun pidä varastaman". Ja meidän tulee totella Jumalan käskyä niin kaikkein vähimmäisissä kuin suurimmissakin asioissa.

Samalla tavalla, kuin ollaan jossaan puutarhassa, niin otetaan luvata marjoja eli muita hedelmiä, eikä sitä minäkään pidetä; niin aina, kuullaanpa usein juteltavan, kuinka wallattomat pojat ja nuorukaiset yötsellä ajalla murtavat itsensä sisälle puu-tarhoihin ja poimivat sieltä niitä hedelmiä, jotka ovat

maksaneet toiselle sekä waiwaa että rahoja niitä saadaksensa; ja tapahtuu useinkin, että nämät warkaat vielä päälliseksi ilkeydessänsä särkewät ja raiskaawat sekä puut että pensaat. Minä tunsin erään köyhän waimon maalla, joka oli rakentanut itsellensä wähesen puu-tarhan, jota hän huoleella hoitteli. Eräänä sunnena kuulin minä hänen iloiten juttelewan, kuinka Jumala sinä vuonna oli siunannut hänen puunsa paljolla hedelmällä, ja sekä hän että lapsensa toivoit saawansa tästä koko wuotisen elatuksensa. Syksy tuli, ja minä satuin taas yhtenä päivänä tulemaan hänen luoksensa; mutta edellisenä yönä olivat pahan-alkiset ihmiset sekä warastaneet kaisen hedelmän puista että särkeneet itse puutkin. Rakkaat lapset! te nyt hymärrätte, niinkuin minäkin, että tämä oli kylläkin pahasti tehty, ja minä toiwon, että kauhistutte näin jumalattomia töitä, jotka ensikkikin ilmottawat julman ylenkatseen Jumalaa köhtään, koska juurikuin ynsistellään kaikkiwal-

tiaan kaikki-näkemiä filmiä ja Hänen rankais-
sevaa kättänsä. Rukoilkaat Jumalaa sekä
varjelemaan teitä tällaisista kiusauksista, että
antamaan teille sellaisen uuden sydämen, joka
rakastaa lähimmäistänsä, niinkuin itseänsä.

Minä tahdon nyt kertoa teille totisen
tapauksen, joka muutamia vuosia sitte tapah-
tui Amerikassa, ja josta sitte myös tulette
näkemään, kuinka paljon vähänkin lapsi
Jumalan armon kautta voipi.

Eräässä pienessä kaupungissa Ameri-
kassa asui vähänen Norjalainen poika, ni-
meltä Johannes. Hänen hurskaat vanhem-
pansa olivat jo aikasin opettaneet hänen Ju-
malaa tuntemaan, kuinka Hän Kristuksen
tähdän on suuri armosta ja laupeudesta kai-
fille Häneen turvaaville ihmisille; ja jo ai-
kasin istuttivat he hänen sydämeensä, kuinka
tulee totella Jumalaa kaikissa, eikä missään
tehdä Häntä vastaan. Ja tämä vähänen
Johannes, vaikka vasta 10 vuotinen, pyysi
myös, Jumalan suuresta rakkaudesta tainu-

tettuna, niin paljon kuin armon kautta suinkin taiksi, tehdä kaikissa Jumalan tahdon jalkaan. Kun hän näki itsensä liian heikoksi voittamaan vlllyhksiä pahuuteen, muisteli hän taivaallista ystäväänsä, Herraansa ja Vapautajaansa JESusta, joka juuri hänen pelastuksensaakin tähden oli kuollut häpeällisessä ristin puussa, ja äitinsä Jumalan Sanasta annettuja neuvoja, ainoan keinon kiittää hyvää JESusta tästä, oleman tehdä aina sitä, kuin oikea on; sillä ompa JESUS itse sanonut: "Te olette minun ystäväni, jos teette, minä minä teille käsken".

Kauniina suvi-iltana sai tämä vähänen Johannes luvan mennä ulos kaupungista huvittelemaan itseänsä kulkien noukkimisella. Hän sattui nyt kulkemaan puu-tarhan siivute, jonka ympäri oli korkea aita rakettu. Tässä seisoiwat muutamia isommat pojat aidan ulko puolella, katsellen halulla noita puunaisia ja ihanoita hedelmiä, jotka kasvoivat koolta aidan sisällä puolella olevien puiden

ofsiilla. Mutt' eivät he tainneet niitä saada, kosk' oli aita niin korkia, etteivät jaksaneet sen yli kiivetä. Yksi pojista oli kyllä hawainnut läwen aidassa, mutta he olivat kaiikki liian suuria pääsemään siitä läwitse. Senpätähden tulivatkin oikein iloiksi kuin näkiwät tuon wähäsen Subanneen, joka oli-kin ikänsä suhteen kowin pikkuinen; he pitivät hänen juurikuin lähetyksi, auttamaan heitä saadaksensa jotakin tuosta ihanasta himotusta hedelmästä.

"Tule tänne, poikainen, huusi Roperti, joka oli wanhin näistä pojista" — "mitä on nimes?"

"Minun nimeni on Subannes".

"Kuuleppas nyt kultaiseni, kaikei haluttaa sinua niinkuin meitäkin syödä hedelmiä — ja tässä on meillä nyt tähän tila tarjona. Sinä, joka olet pikkuinen kuin rotta, mahdut kyllä tuosta pienestä läwestä; mene nyt siitä sisälle ja heitä meille hedelmiä, joita me sitte keikemämme tasailemme, ja annamme sinulle suurimman osan waiwastas".

"Et sinä kumminkaan niin ajattele kuin puhut, vastasi Suhannes, sillä ette kuitenkään tahdo warastaa".

"Kuinka sinä loruttelet! vastasi Richard, toinen pojista; onko se warastamista? Herra S. on puu-tarhan omistaja, ja hänellä on yllin kyllin hedelmää — ei hän siitä köyhydy, jos me jonkun omenan syömme. Pistätän wain itses tuosta läwestä sisälle, kilti Suhannes, kyllä minä sinua siitä wakuutan, ettei se mitään synti ole".

"En taida millonkaan tahtoanne noudattaa, sanoi Suhannes, sillä en minä tahdo tehdä Jumalaa vastaan, joka on sanonut: "Ei sinun pidä warastaman"; — en siis millään muotoa tahdo mitään ottaa, joka ei ole omaani, empä nuppuneulan arwostakaan".

"Hei, kuulkaaspa kuinka hän saarnaa ja teeskentelee itsensä pyhäksi, sanoi Roperti. Odotappas, kyllä me opetamme sinun saarnaamaan, ja jos et tahdo hywällä mennä, niin kyllähän me sinua kowittelemm".

"Ette kovuudellakaan saa minua tekemään sitä, kuin tiedän synnin olewan", sanoi Subhannes vakaisesti.

"Möh, saadaanpa nähdä"! huusivat kaikki pojat ikäänkuin yhteen ääneen. Ja niin rupesivat he lyömään Subhannes parkaa, kysyen häneltä jokaisen lyömisen oheksa: "Möh — oletko nyt jo altis tuomaan meille hedelmiä"? Mutta Subhannes oli wahwa päätöksensä, rukoillen samassa hiljaisuudessa Sumalaa, warjelemaan itseänsä syntiä tekemästä; ja waikka nämät ilki-waltaiset pojat häntä julmasti löiwät, pysyi hän sentään lujana kiellossansa. Hawaitesansa, ett'eivät tällä muotoa saaneet Subhannesta taipumaan pahaan tuumaansa, lakkasivat he häntä lyömästä. He kuisuttelivat wähän keskenänsä ja sitte meni Noperti hänen tykönsä, tarttui hänen käteensä ja sanoi: "Sinä Subhannes olet kelpo poika — nyt me huomaamme tehneemme wäärin tahtoissamme hedelmiä ottaa, ja me suuresti kadumme, että olemme sinua

lyöneet. Tule nyt kanssamme järwelle uimaan, ja lyömiseštämme saadut sini-marjas katoawat”.

Kuinka wieras Roperti tässäkin oli, saamme kohta nähdä. Mutta tuo wähanen Sühannes, joka uskoi hywää kaikista, tuli näistä sanoista kowin iloiseksi, soi mielellänsä pojille anteeksi, ja seurasi heitä hywin mielin järwelle.

Järwelle tultuansa, hyppäsivät he kaikki weteen, ja Sühannes oli iloinen päästäksensä myös sinne — mutta samassa tartui Roperti tuimasti hänen kätensä, sanoen: Nyt pyhdetään saada sinustakin miestä; ja niin pisti hän hänen weden alle, sanoessansa: ”en ota sinua ennen ylös wedestä, kuin lupaat tuoda meille hedelmiä puu-tarhasta; nosta kätös wedestä, jos tahdot sen tehdä, ja sitte minä otan sinun kohta ylös”. Mutta pikku Sühannes ei nostanutkaan kättänsä ylös; hän ei tahtonut henkeänsä ostaa tottelemattomuudella Jumalaa kohtaan. Kyllä hän kai ru-

koili rakasta Jesusta itseänsä armahdamaan, mutt'ei waan jäsentäkään wärkähtänyt. Nyt kuin Roperti wihdoin rupefi pelkkäämään, otti hän hänen wedestä ylös, ja kas, hän oli jo kuollut. Kas Wapahantajansa oli häntä armahdanut ja ottanut hänen tykönsä taiwaaseen, kussa synti ja pahuus ei enää woi häntä wietellä eikä waiwata.

Tästä nyt pojat surullisina kowin peljästyiwät, ja meniwät kaupunkiin pikku Suhanneen kankialla ja waalistuneella ruumiilla myötänsä. He tunnustiwat julkisesti pahantönsä, ja kuinka tämä wäihänen poika mieluisemmin kuoli, kuin teki syntiä Sumalaa vastaan.

Suhanneen wanhemmat itkiwät katkerasti rakastetun lapsukaisensa kuolemaa. Mutta keskellä murhattansakkin kiittiwät he sentään Sumalaa, joka oli armollisesti siunannut opetuksensa, joita oliwat pyhtäneet lastea Suhanneen sydämeen, ja että uskonsa sai kaswaa niin jalon hedelmän. Ja tämän

wähäisen kaupungin asujamet tallettiwat tuoressa muistossa tämän tapauksen waroitukseksi ja kehoitukseksi pelkkäämään Jumalaa, ja ottamaan waaria Hänen pyhästä tahdostansa.

Sa te, rakkaat lapseni, jotka nyt olette lukeneet tämän totisen kertomuksen, ottakaat tästä itsellenne opetusta, niin että te, jokaisena eräänä, kuin tykönänne tunnette yllätyksen ja himon ottamaan jotakin, kuin ei ole teidän omaanne, olkoon sitte joku omena taiikka joku ruuan-muruinen, taiikka jotaan muuta, waiikka kuinkakin wähän arwosta, muistatte wähäistä Sühannesta, joka pikemmin tahtoi kuolla, kuin warastaa.

Jokaisella kerralla kuin sellaiselle yllätykselle sias annatte, jonka tiedätte synnin olewan, seisotte Jumalan Wyhän Sengen vaikutuksia vastaan, joka tahtoo teitä synnistä lakkaamaan; ja seisoesanne alati häntä vastaan, tulette mitä kauwemmin sitä kankiamiksi parannukseen. Saipumus siihen kuin

paha on, tulee aina wäkewämmäksi, kuta enemmän sille tilaa suodaan, niin ettei enää voida sanoakkaan, missä se wihdoin päätty.

”Alata nuppu-neulalla ja päättää hopea-maljalla” on wanha sanan parsi, joka usein on toteen käynyt.

Joka tahtoo uuden sydämen saada ja JESuksen armossa olla, älköön tinkailko himojensa kanssa, ja älköön myös harjoittele niin kutsuttuja pieniä syntejä, siinä mielessä, kuin ei Jumala niitä minään pitäisiikkään. Sokainen wäkainen ja rebellinen sielu tunnustaa wähat synnit olewan Jumalan silmissä yhtä kadottawaiset, kuin suuretkin, ja tarwitsewan niistä yhtä hywin anteeksi, kuin suurimmistakin. Sokainen, joka saltii Jumalan Hengen tykönänsä waikeuttawan lauhistuksen kaikista synneistä, se myös on tarkka niitä syntejä kohtaan, jotka kewiä-mieliset ihmiset pieniksi eli wähiksi kutsuwat, ja pakenewat niitä, kuin itse pirtua. Sillä jos säilytetään pieniä syntejä, niin ihminen harjaantuu jumalattomuus-

teen, hyljää uskon ja omantunnon, ojaa JESuksen sydämeästänsä, jättäen pirulle siaan, siksi kuin hukuttaa ruumiin ja sielun helvettiin. Sentähden olkaat, rakkaat lapset, vakaiset syntiä ja wääräyttä vastaan, alkääte suostuko wähipääntään syntiin, waan kääntykääte kokonaan JESukselle, joka sekä antaa synnit anteeksi, että myös woimia syntiä woittamaan.

Per

Maksaa 3 kopeekkaa.

MFB 41643